

Rigsdagstidende.

1850.   Forhandlingerne paa Folkethinget.   № 370.

94de Møde.

Løverdagen den 8de Juni.

(Fortf.)

Minister **Clausen** (fortf.): Jeg troer nemlig ikke, at det kan oversees, hvad der blev anført fra en anden Side, at ogsaa under de nuværende, for Embedsmændene lidet tilløkkende Forhold har Markedet været uopklægt lig forsynet, og naar man derfor bliver staaende ved de Postler, der ikke kræve mere end almindelig Kundskab, almindelig Gyne og Dygtighed i Forening med Flid og Paapasselighed, da behøver Staten vistnok ikke at byde rigeligere Bilkaar for at have gode og brugbare Kræfter at vælge imellem. Derimod troer jeg, at det forholder sig anderledes, naar man stiger eet Trin høiere op, til de Embeder, hvor ligesom mange Traade løbe sammen, hvor fra det egentlige Liv, den egentlige ordnende, styrende og ledende Kraft skal gaae ud, og hvor det altsaa gjælder om at besætte saadanne høiere, overordnede, mere indskyldelsesrige Postler, være sig civile, geistlige eller militaire, for Ledningen af de indenrigske eller udenrigske Anliggender, thi der troer jeg rigtignok ikke, at man kan rose sig af Markedets Størrelse. Det er for en Deel en naturlig Følge i en Stat af ringe Omfang, men jeg vil ogsaa indrømme, at under den foregaaende Regjeringsform var der ikke den Leilighed, som der for Fremtiden vil blive, for de fortrinligere Kræfter til at gjøre sig bemærkede i de forskjellige Retninger. Jeg troer imidlertid dog, at Hovedsagen er den, at, naar man vil have saadanne Postler vel besatte, hvortil vigtige offentlige Anliggender ere betroede, og hvor det gjælder om at finde en Personlighed, en Charakter, en Forening af høiere Aandsbegavelse og Kundskab, friere Overblik og høiere Danelse, er det nødvendigt, at disse Postler ere saaledes udfyrede baade med Hensyn til Gage

og med Hensyn til den tilfikkrede Pension, at de kunne staae som det høieste Maal for saadanne Kræfter, som have Mod og Lyst til at attraae den hermed forbundne Virksomhed. Det er, mener jeg, en stor Feil, naar en Stat lader saadanne Embeder, der ikke fordre nogen ualmindelig Kundskab og Dygtighed, høre til de rigeligere aflagte; men jeg troer, at det er en endnu større Feil og en meget slet Deconomie, naar saadanne Embeder, paa hvis gode Bestyrelse det Heles Vel væsentligt berouer, og ved hvis middelmådige Bestyrelse det Heles Vel vil lide, ikke blive aflagte paa en saadan Maade, at de kunne drage de fortrinlige Kræfter til sig. Naar man altsaa ikke vil gaae ud fra Humanitetens, men fra Statsinteressens Standpunkt, mener jeg, at det ikke er af saamegen Vigtighed at sikkre sig et stort Antal af gode Kræfter, som kunne være brugbare til Bestyrelsen af Under- og Mellemposterne, da saadanne Kræfter altid ville være at finde; men at det, der egentlig er af Vigtighed, er, at de fortrinligere Kræfter ikke ved en middelmådig Afslæggelse af de høiere Postler kunne finde sig foranledigede til at søge hen paa andre Livsveie, der love rigeligere og bedre Bilkaar. Det er dette Hensyn, som det forekommer mig ikke har været tilstrækkeligt paaagtet ved de Forslag, der ere stillede i den her angivne Retning, og er det, som jeg derfor vilde tillade mig at henstille til Forsamlingens videre Overveelse.

Ordføreren: Jeg maa tillade mig at udbede mig Thingets velvillige Dymærksomhed for de Bemærkninger, jeg agter at gjøre ved de forskjellige Forslag, der ere fremkomne om den Beregning, der bør lægges til Grund for Pensionen. Jeg skal gjenneagaa ethvert Forslag, idet jeg skal bestræbe mig for herved at være saa upartist, som man kan være, naar man selv har en Mening. Jeg kommer først til at afhandle det Forslag, som er fremstillet af den